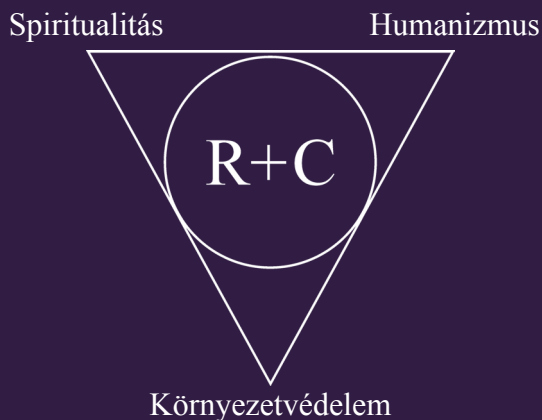


MANIFESZTUM

Apellatio Fraternitatis Rosae Crucis 1614-2014

1614-ben a „Fama Fraternitatis” publikálásával a Rózsakeresztesek kiléptek a névtlenségből. Négy évszázaddal később a Ősi és Misztikus Rózsakeresztes Rend Legfelsőbb Tanácsának képviselőiként arra hívjuk jóakarató embertársainkat, hogy csatlakozzanak hozzánk, és együtt tegyünk lépéseket az emberiség saját magával, a természettel és Istennel történő kibékítése felé. Ez az oka annak, hogy ezt az „Appellatio”-t a spiritualitás, a humanizmus és a környezetvédelem égisze alá helyezzük.

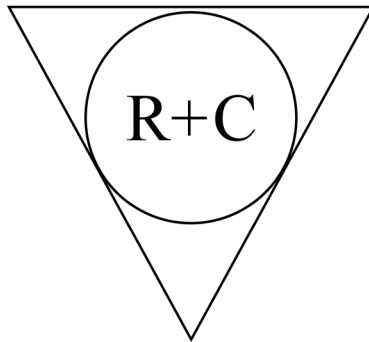


Így rendeltessék!



Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTUM



Appellatio
Fraternitatis Rosae Crucis

Első kiadás: 2014. január
Minden jog fenntartva.

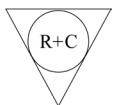
MANIFESZTUM

Kedves Olvasó!

1614-ben, azaz 400 évvel ezelőtt, egy titokzatos Testvériség „*Frama Fraternalitatis Rosae Crucis*” címmel Manifesztumot jelentetett meg egy időben Németországban, Franciaországban és Angliában, kilépve ezáltal az ismeretlenség homályából. A szöveg számos reakciót váltott ki a gondolkodók és filozófusok, valamint a hivatalos vallások – elsősorban a katolikus egyház - vezetői részéről. Ez a Manifesztum általánosságban egy átfogó reformra szólított fel, úgy vallási, mint politikai téren, valamint filozófiai, tudományos, gazdasági, stb. területeken egyaránt. A helyzet akkoriban még a történészek véleménye szerint is rendkívül kaotikus volt Európa számos országában olyannyira, hogy nyíltan „*európai krízis*”-ről beszéltek.

Emlékezzünk rá, hogy a „*Fama Fraternalitatis*”-t két másik Manifesztum követte: a „*Confessio Fraternalitatis*” és a „*Christian Rosenkreutz alkímiai menyegzője*”, amelyeket 1615-ben illetve 1616-ban jelentettek meg. E három Manifesztum szerzői a Rózsakeresztes Testvériséghez tartoztak és a „*Tübingeni kör*” néven ismert misztikus társaság tagjai voltak. Mindannyian szenvedélyesen érdeklődtek a hermetizmus, az alkímia és a kabbala iránt. Néhány évvel később, 1623-ban a Testvériség még nagyobb feltűnést keltett Párizs utcáin egy talányos üzenet kiplakátolásával: „*Mi, a Rózsakeresztesek Legfelsőbb Páholyának képviselői nyíltan vagy láthatatlanul a városban tartózkodunk, Isten kegyelméből...*”.

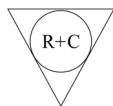
E mostani „*Appellatio*” célja nem a Rózsakeresztesek történetének vagy tanításainak bemutatása. Inkább szeretnénk rajta keresztül megünnepelni a történelmi szempontból a Rózsakeresztes Rend alapító Manifesztumának tekintett „*Fama Fraternalitatis*” kiadásának 400 éves évfordulóját. Amikor hangsúlyozzuk hogy „*történelmi*”



ez azért van, mert a Rend tradicionálisan az ókori Egyiptom misztériumiskoláitól származtatja magát, a 18. dinasztia korából. Michael Maier, híres 17. századi Rózsakeresztes egyébként egyik művében azt írja: „*Eredetünk egyiptomi, brahmanikus, valamint az eleuziszi és a szamotrákiai misztériumi gyökerekig nyúlik vissza, továbbá Perzsia mágusai, Pithagorasz iskolája és az arabok is Rendünk ősei közé tatoznak*”.

Hagyományainkhoz híven 2001-ben megjelentettünk egy Manifesztumot „*Positio Fraternitatis Rosae Crucis*” címmel, amelyben állást foglaltunk az emberiség állapotával kapcsolatban, áttekintve tevékenységének főbb területeit: gazdaságot, politikát, technológiát, tudományt, vallást, erkölcsöt, művészetet, stb., nem feledkezve meg a környezetvédelem témájáról sem. Ezt a Manifesztumot, amelyet egyes történészek az előző három folytatásának tartanak, világszerte emberek milliói olvasták, és sokuk számára elmélkedési, meditációs alapot jelent. Egyes országokban a diákok számára ajánlott olvasmányok közé tartozik, másokban pedig városi és nemzeti könyvtárakban tették elérhetővé a nagyközönség számára, nem beszélve mindazokról, akik az Interneten keresztül olvasták.

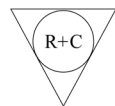
Négy évszázaddal a „*Fama*” és 13 évvel a „*Positio*” megjelenése után szükségszerűnek tartjuk, hogy az emberiséggel kapcsolatban bennünket foglalkoztató aggodalmaknak ismét hangot adjunk. Telik az idő, de a jövő, amely évtizedről évtizedre és évről évre kirajzolódik előttünk továbbra is aggasztó. A „*krízis*”, ahogyan azt rendszerint emlegetjük, úgy tűnik, számos országban elhúzódik. Ezzel együtt nem vagyunk pesszimisták, még kevésbé világvégé-hívők. A 2011. decemberében kiadott „*Rózsakeresztesek Proféciái*”-ban ezzel kapcsolatban a következőt olvashatjuk: „*A jövőt tekintve optimisták vagyunk... A felszín mögé nézve tudjuk, hogy a zavaros időszak, amelyben élünk egy „szükségszerű átmenet”, amely lehetővé*



teszi az emberiség számára azt, hogy felülemelkedjen önmagán és újjászülessen.”

A „*Positio*”-hoz hasonló módon az „*Appellatio*” sem csupán egy elithez szól, legyen az bármilyen is, hanem mindazokhoz, akik tudomást szerezve megjelenéséről időt szánnak elolvasására. Néhányan bizonyára riasztónak ítélik majd, mások utópisztikusnak. De az bizonyos, hogy ez az írás se nem dogmatikus, se nem ideológiához kötött. Rajta keresztül egyszerűen csak ki akarunk fejezni olyan gondolatokat, amelyek önmagukban se nem újak, se nem eredetiek, különösen a Rózsakeresztesek számára nem azok, de amelyeken, véleményünk szerint, és napjainkban sokkal inkább, mint eddig bármikor, el kell gondolkodnunk. Tulajdonképpen fel akarjuk hívni a figyelmet a spiritualításra, a humanizmusra és a környezet védelmére, azokra a feltételekre, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az emberiség minden területen megújulhasson és megtalálja azt a boldogságot, amelyre vágyik.

Az A.M.O.R.C. Legfelsőbb Tanácsa

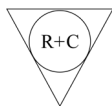


FELHÍVÁS A SPIRITUALITÁSRA

Véleményünk szerint a krízis, amely számos országban, szinte az összesben fennáll, nemcsak szociális, gazdasági és pénzügyi válságot jelent. Mindez - a szó legtágabb értelmében vett - civilizációs krízis következménye. Másképpen fogalmazva: maga az emberiség van válságban. De miféle válságban? Noha ezt a kérdést részben már megválaszoltuk a „*Positio*”-ban, szükségesnek tartjuk visszatérni rá és pontosítani gondolatainkat. Filozófiánkkal és eszméinkkel összhangban úgy tekintjük, hogy itt egy olyan feladatról van szó, amely éppen úgy érinti a Rózsakereszteseket, mint a hozzánk hasonló többi állampolgárt. Ellentétben azzal, amit néhányan mondtak rólunk, az a jelentőség, amit a spiritualitásnak tulajdonítunk soha nem szorította háttérbe az anyagi világra irányuló figyelmünket, annál is kevésbé, mivel keresésünk végső célja, időtlen idők óta a tudatos életvitel elsajátítása.

Azt gondoljuk, hogy az emberiség elsősorban spirituális krízisben van, és ez a tény két fő okra vezethető vissza: egyrészt az évszázadokkal ezelőtt létrejött vallások már nem adnak választ a korunk emberében felmerülő egzisztenciális kérdésekre. Már sem doktrínáik, sem erkölcsük nem alkalmazkodnak a jelen korhoz, ami magyarázatot ad arra is, hogy híveik száma miért csökken folyamatosan, miközben egy olyan spirituális úr keletkezik, amelyet sok ember meg sem próbál betölteni. Ezzel párhuzamosan, az úgynevezett fejlett országokban a társadalom egyre anyagiasabbá vált, értve ezalatt azt, hogy az emberek jólétüket anyagi javak birtoklásában és szélsőséges fogyasztásban keresik. Ez a változás jelentősen megnövelte a pénz hatalmát és rontotta használatát. Eszközből céllá vált, egy olyan dologgá, amit önmagáért akarunk birtokolni, noha önmagában semmit sem ér.

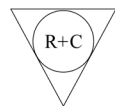
Azt jelenti-e ez, hogy a mostani vallásoknak nincs jövője? Mielőtt



válaszolunk erre a kérdésre, mindenképpen emlékeztetünk arra, hogy minden vallást elfogadunk úgy, mint ami lehetőséget teremt híveinek hitük hétköznapi megéléséhez. Azonban, mint ahogyan arra előzőleg rávilágítottunk, az öntudat és a gondolkodásmód sokat fejlődött e vallások megjelenése óta, olyannyira, hogy hitvallásuk már sokak, és elsősorban a fiatalok, szemében túlhaladottá vált. Nem tudván vagy akarván aktualizálni tanításaikat, azt gondoljuk, hogy ezek a vallások középtávon eltűnésre ítélték saját magukat. Ennélfogva nem marad belőlük más, mint azok az építmények, amelyeket a századok során létrehoztak, ugyanúgy, ahogy azok a szövegek, amelyekre hivatkoznak és amelyeket szentnek tekintenek, mint a Biblia, Korán, Upanisadok, Tripitaka, stb.

Visszatérve a pénzre, nem arról van szó, hogy teljesen eltorzult vagy demagóggá vált volna. Csereeszközként nélkülözhetetlen a társadalmi léthez. Mindannyiunknak szükségünk van rá ahhoz, hogy az anyagi jólétünkhöz szükséges dolgokat beszerezhessük és hogy az élet nyújtotta méltányolható örömhöz hozzájuthassunk. Ám az idők során túlzott jelentőségre tett szert, olyannyira, hogy meghatározza és uralja az emberi tevékenység szinte minden területét. Napjainkban valóságos kultusz alakult ki körülötte, amely átveszi a vallás helyét, méghozzá úgy, hogy valószínűleg a világon a legtöbb követővel rendelkezik. Sajnos nap, mint nap feláldozzuk oltárán a legalapvetőbb morális értékeinket (őszinteséget, tisztességet, méltányosságot, szolidaritást, stb.) és ily módon, napjainkban sokkal inkább, mint eddig bármikor, az elértéktelenedés irányába vezet.

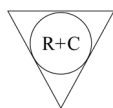
A fentiekből ne gondolják azt, hogy a Rózsakeresztesek a „szegénységi fogadalom” hívei és hogy az anyagi értelemben vett gazdagságot összeegyeztethetetlennek tartják a spiritualitással. Amióta az ember megjelent a Földön, mindig is igyekezett javítani életfeltételeit és boldoggá válni. Ez a törekvés része természetének és beleillik az „evolúció”-nak nevezett folyamatba. Ami nem azt jelenti,



hogy az élet értelme lenne gazdaggá válni, de se nem természetes, se nem normális a szegénységre törekedni. Másfelől az a tény, hogy valaki anyagi vagy pénzügyi értelemben szegény, nem teszi őt jobb emberré és nem feltétele a spirituális fejlődésnek, ugyanúgy, ahogy a gazdagság sem az.

Álláspontunk szerint a boldogság, amelyre az emberek többé vagy kevésbé folyamatosan törekszenek, az anyagi és a spirituális lét közötti egyensúlyban rejlik, nem pedig az egyik túlsúlyában, a másik kizárásával. Éppen ezért, azok az emberek, akik életüket kizárólag a spiritualitásnak szentelik, megfosztva magukat az élet örömeitől, nem lehetnek boldogok. Ugyanez a helyzet azokkal, akik életüket kizárólag anyagi javak birtoklására alapozzák. Ez megmagyarázza azt, hogy miért olyan mélységesen boldogtalan sok tehetősnek mondott ember. Ez azért lehet így, mert olyan belső ürességtől szenvednek, amelynek kitöltésére „*a világ összes aranya*” is kevésnek bizonyul. Mindenki ismeri a közmondást: „*A pénz nem boldogít.*”, még azzal együtt sem, hogy hatékonyan hozzájárul életünkhöz.

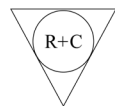
Ha elfogadjuk, hogy az emberi lény nem egyszerűen fizikai és kémiai folyamatok által irányított anyagi test, hanem lélekkel rendelkezik, akkor könnyen beláthatjuk, hogy másfajta táplálékra is szüksége van: a spiritualításra. De mi is valójában a spiritualitás? Ahogyan azt előzőleg már elmondtuk, túllép a valláson. Más szavakkal, nem áll meg az egyszerű istenhitnél és a vallási hitvallás követésénél, legyen az bármilyen tiszteletre méltó. Inkább a létezés mély értelmének a keresésében rejlik és abban, hogy fokozatosan felszínre hozzuk énünk legnemesebb részét. Vagyis ez az értelemkeresés és tökéletességre való törekvés az, ami oly kegyetlenül hiányzik napjainkban és ebből fakad a világ kaotikus állapota, és az a lelki fásultság, amelybe több évszázada merült.



Az emberek többségének, bármilyen országból vagy nemzetből származzon is, olyan érzése van, hogy sötét alagútba került, amelynek senki sem látja a végét, még az irányítók és vezetők sem. Másfelől, az emberek nincsenek tudatában annak, hogy a fény, amelynek felbukkanását remélik, csakis saját magukból, és nem egy külső forrásból fakadhat. Ez visszavezet bennünket a spiritualitáshoz és ahhoz, hogy az emberiség problémáinak megoldásait az anyagiasságon túl kell keresnünk. Azonban lehetséges, hogy ön azok közé tartozik - és ehhez természetesen joga van - akik nem fogadják el a lélek létezését. Ebben az esetben engedje meg, hogy feltegyük önnek a következő kérdéseket és kérjük, szánjon időt arra, hogy saját magának megválaszolja azokat:

- Minek tulajdonítja azt, amit általában a „*lelkiismeret hangja*”-nak hívunk?
- Hogyan magyarázza az ember hajlandóságát arra, hogy többek között jóindulatot, nagylelkűséget, együttérzést és szeretetet mutasson?
- Valóban azt gondolja-e, hogy a legszebb műalkotások, legyen szó festészetről, szobrászatról, zenéről vagy más művészeti területről, kizárólag az alkotó elméjéből születtek?
- Miképpen magyarázza azt, hogy a világon emberek milliói tapasztalták meg a klinikai halál állapotát mielőtt visszatértek az életbe, és emlékeztek arra, amit ott, közkeletű nevén „*túlvilág*”-on „*láttak*” és „*hallottak*”?
- Ha a lélek létezése egy illúzió lenne, az emberiség által ismert legnagyobb gondolkodók és filozófusok miért tekintettek evidenciaként erre?

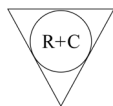
Bizonyos, hogy minden emberi lény rendelkezik lélekkel. Mi úgy látjuk, hogy a lélek tesz mindegyikünket élő és tudatos lényekké, akik képesek gondolkodni és érzelmeket átélni. Belőle fakad mindaz, ami a legjobb az emberi természetben. Pontosan azért élünk a Földön, hogy tudatosítsuk magunkban erényeinket, és kifejezzük azokat



ítéleteinken és viselkedésünkön keresztül. Sajnos még a hívők közül is túlságosan kevés ember foglalkozik ezzel, ami megmagyarázza, miért van jelen a világban annyi rosszindulat, türelmetlenség, egoizmus, féltékenység, gőg, gyűlölet és mindaz, ami ezekből következik, az igazságtalanság, konfliktusok, egyenlőtlenség, szenvedés. Való igaz, hogy a rossz csak a jó hiányában létezik és kizárólag az emberi viselkedésből fakad. Tehát se nem Isten műve ez, se nem az gonoszé, ami egyébként soha nem is létezett, még kevésbé a démonok, amelyekről úgy gondolják, a ő szolgálói.

Mi a helyzet Istennel napjainkban? Századokon át a hívők egy emberhez hasonló lényként tekintettek rá, aki valahol az égben trónol és aki minden emberi sorson uralkodik. Az isteni kegyek elnyerése érdekében, tetszeni akarván Istennek, követték és követik most is a vallások által hirdetett, szent iratokra támaszkodó előírásokat. Azonban hinni Istennel és megfelelni egy olyan hitvallásnak, amelyet állítólag ő inspirált, természetesen nem elegendő a boldogsághoz. Ellenkező esetben a világban minden hívő boldog lenne, kivéve az ateistákat. Márpedig nem ez a helyzet. Ez azt jelenti, hogy a boldogság, amelyre minden ember törekszik a valláson túl található. Helyét a spiritualításban találjuk, abban az értelemben, ahogyan azt előzőleg megmagyaráztuk.

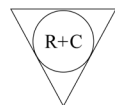
Mielőtt bemutatjuk Istenről alkotott elképzelésünket, engedjék meg, hogy megmagyarázzuk, miért gondoljuk, hogy Isten létezik és miért gondoljuk, hogy az ateizmus, jóllehet önmagában tiszteletre méltó, valójában téves elképzelés: akár hívő, akár nem hívő, senki sem tagadhatja a világmindenség létezését. Márpedig racionális nézőpontból az univerzum szükségszerűen egy teremtő oknak a következménye. És mivel olyan törvények szabályozzák, amelyek még a tudósokat is csodálattal töltik el, következik, hogy ez az ok rendkívüli értelemmel bír. Ennélfogva miért ne tekinthetnénk ezt az okot Istennek, azaz abszolút és személytelen intelligenciának,



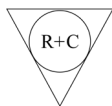
amely a teremtés eredete? Emlékezzünk arra, hogy kezdetben az univerzum nem volt más, mint egy atomnyi méretű energiaközpont, amely magában foglalta a galaxisok, a csillagok, a bolygók, égitestek és magának a Földnek is a lehetőségét.

Az igazi kérdés, amelyet feltehetünk és amelyet fel is kell tennünk Isten témájában tehát nem az, hogy létezik-e vagy sem, hanem hogy milyen mértékben avatkozik be az ember életébe. Véleményünk szerint abban a mértékben, amennyire mi elfogadjuk a törvényeket, amelyekben keresztül ő megnyilvánul az univerzumban, a természetben és az emberben magában. Mindez feltételezi, hogy tanulmányozzuk ezeket a törvényeket, mint ahogyan azt a Rózsakeresztesek mindig is tették. Bizonyára észrevették, hogy Istennek, illetve életünkben játszott szerepének ez a megközelítése sokkal inkább rendelkezik tudományos, mint vallásos felhanggal. Az A.M.O.R.C. egyébként sosem állt ellentétben a tudománnyal, épp ellenkezőleg. Így lehetséges, hogy a Nemzetközi Rózsakeresztes Egyetem, amelyet a 20. század elején hívtak életre, többek között rendelkezik fizikai tagozattal is.

Elérkezett az idő a vallásosságtól a spiritualitás felé történő továbblépésre, vagyis arra, hogy az Istenben való egyedüli hitet felváltsuk az isteni törvények - vagyis az egyetemes, természeti és spirituális törvények - megismerésével. Ezen a megismerésen és az ebből fakadó bölcsességen alapszik a jólét, amelyet keresünk, ideértve az anyagi jólétet is. Egy ősi Rózsakeresztes mondás szerint: *„A tudatlanság, és csakis a tudatlanság alól kell az embernek felszabadulnia.”* Valójában ez a tudatlanság az oka minden rossznak, amit az ember önmagával, másokkal és a természettel szemben elkövet. Szintén neki köszönhetőek a különféle babonák, amelyek lealacsonyítják az emberiséget és megakadályozzák, hogy tökéletesen kiteljesedjen. Adjon hát ön is életének spirituális irányt. Más szóval, ne csupán élőlényként, hanem élő lélekként éljen...



Lehetséges, hogy felteszik maguknak a kérdést: mi a helyzet a világi élettel? Addig, amíg a vallások, legyen az klasszikus vagy modern, nyugati vagy keleti, dogmákon alapulnak és autokrata rendszer szerint épülnek fel, azt gondoljuk, hogy a világi jelleg egy abszolút szükségszerűség lesz azért, hogy megóvja a társadalmat mindenfajta teokratikus eltévelyedéstől. Ezzel együtt reméljük, hogy eljön az az idő, amikor a spiritualitás, mint a tudás és a bölcsesség keresésének útja, része lesz az erkölcsnek és meghatározza majd a polgári életet. Ettől kezdve a politikát a filozófia fogja meghatározni, és a „bölcsesség szeretete” inspirálja majd, mint ahogyan az történt a görög civilizáció fénykorában. Ne feledjük, hogy ez volt a demokrácia bölcsője és neki köszönhetjük, többek között, a köztársaság fogalmát. Jusson eszünkbe az is, hogy a filozófusok többsége, akik azt létrehozták, szintén spiritualisták voltak.

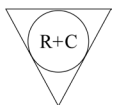


FELHÍVÁS A HUMANIZMUSRA

Még akkor is, ha spiritualításra történő felhívásunkra nem ad kedvező választ, arra ösztönözzük önt, hogy a mindennapokban tegyen tanúbizonyságot humanizmusról. Az A.M.O.R.C. által 2005-ben kiadott „*Rózsakeresztes nyilatkozat az ember kötelességeiről*” 10. pontja így szól: „*Minden egyén kötelessége, hogy az emberiség egészét a családjának tekintse, és minden körülmények között, mindenhol úgy viselkedjen, mint a világ egyik polgára, vagyis viselkedésének és gondolkodásmódjának alapja mindig a humanizmus legyen*”. Nyilvánvaló, hogy ha minden ember teljesítené ezt a kötelességét másokkal szemben, az „*emberség*” kifejezés elnyerné valódi jelentését oly módon, hogy ez lenne a Földön a testvériség legnemesebb és legegyetemesebb élő kifejezése. Úgy véljük, hogy ettől fogva béke honolna minden ember és minden nemzet között.

De mit is jelent „*humanistának lenni*”? Elsősorban azt, hogy úgy tekintjük, minden ember a testvérünk és hogy a különbségek csak a külső megjelenésre vonatkoznak. Minthogy így áll a dolog, nem értünk egyet azzal a dogmával, mely szerint az egész emberiség ugyanattól az egyetlen emberpártól származik, Ádámtól és Évától, ahogyan azt az Ótestamentum írja. Legyen az akár ontológiai, akár tudományos nézőpont, egy ilyen kijelentésnek semmilyen alapja nincsen. Valójában egy ilyen leszarmazás, a vérrokonsági hatás miatt hamar testi és mentális elfajuláshoz vezetne. Szerintünk az emberi faj az állatok rendjéből emelkedett ki, ami szintén egy rendkívül hosszú és lassú evolúciós folyamat eredménye, onnantól kezdve, ahogyan a Földön megjelent az élet. Akárhogyan is legyen, mindannyian ugyanolyan génállománnyal rendelkezünk, és a vér, amely az ereinkben folyik alapvetően ugyanolyan. Több ez, mint testvériség, mi alkotjuk az emberiséget, mint olyat.

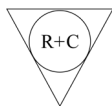
Amint azt tudják, egyes antropológusok három, sőt négy emberfajt



különböztetnek meg: fehéret, sárgát, feketét és vöröset. Néhány éve a tudósok többsége felhagyott ezzel a megkülönböztetéssel és inkább az „*emberi faj*” globális fogalmával helyettesítik azt. Talán azt remélték, ily módon megfosztják a rasszistákat „*fiziológiai*” típusú érveiktől? Ha így is lenne, nem feltétlenül rasszizmus az, ha elismerjük különböző fajok meglétét, annál is kevésbé, mivel nem tagadhatjuk, hogy pl. egy európai, egy ázsiai és egy afrikai olyan emberfajták, akik morfológiailag elég világosan megkülönböztethetőek. Ami viszont már rasszizmus, ha úgy gondoljuk vagy azt állítjuk, hogy létezik felsőbbrendű faj, konkrétan az, amelyhez mi magunk is tartozunk. Egy valódi humanista úgy tekinti az embereket, mint egyazon testnek, az emberiség testének különböző sejtjeit.

Az emberek nagy része hajlamos többre becsülni azokat, akik ugyanahhoz a rasszhoz tartoznak, azonos a nemzetiségük, ugyanazt a politikai szemléletet osztják vagy ugyanannak a vallásnak a követői, mint ő maga, mivel ez kényelmesebb és biztonságot adó számukra. Mindamellett ez nem lehet ok mások elutasítására vagy – ami még rosszabb – gyűlöletére. Egy humanista, aki méltó erre a névre, elfogad mindenféle különbözőséget, feltéve természetesen, ha azok nem jelentenek fenyegetést sem az emberi méltóságra, sem saját vagy mások épségére. Más szóval, tanúbizonyságot tesz a toleranciáról és nem viselkedik úgy, mintha felsőbbrendű lenne vagy annak érezné magát. Ez (a tolerancia) az egyik jele az értelemnek, hiszen az intolerancia bármilyen formája általában a butaság és a gőg velejárója. Sajnos, ez a gyengeség, vagy még inkább hiba, az egyik leggyakoribb, és emiatt keletkezik számos konfliktus, amely egymás ellen fordít embereket.

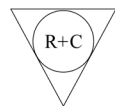
A tolerancia kapcsán jusson eszünkbe, hogy az A.M.O.R.C. jelmondata: „*A legnagyobb tolerancia a teljes függetlenség megőrzése mellett*”. Ez megmagyarázza azt, hogy miképpen lehetnek közöttünk keresztények, zsidók, muzulmánok, stb. egyaránt, és



olyanok is, akik nem követik egyik vallás tanításait sem. Néhányan egyenesen ateisták, akik azonban elfogadják Rendünk testvériségi jellegét. Másfelől a Rend mindig is a legkülönbözőbb szociális háttérrel rendelkező vagy különböző, ha nem ellentétes, politikai nézeteket valló tagokat fogta össze. Ha, túllépve különbözőségeiken a Rózsakeresztesek képesek egymás kölcsönös elfogadására és harmonikus kapcsolatok fenntartására, akkor az emberiség miért ne lenne képes erre?

Minden bizonnyal ismerik Jézus parancsát: „*Szeressétek egymást!*” amelyet bővebben is kifejtett amikor azt mondta, ne tégy olyat mással, amit nem szeretnél, hogy a másik tegyen veled. Legyünk ateisták vagy hívők, és ez utóbbi esetben legyünk akármilyen vallásúak is, nem tagadhatjuk, hogy ez a parancs egymagában összefoglalja azt az ideális viselkedést, amelyet mindenkinek követnie kellene másokkal való kapcsolataiban. És még ha szabadságunkban áll is, hogy Jézust ne tekintsük spirituális mesternek, se messiásnak, sem a kereszténység imádott megváltójának, legalább azt el kell ismernünk, hogy rendkívüli humanista volt ő, aki szolidaritást és békét hirdetve forradalmasította korának erkölcsét, olyannyira, hogy egyenesen ellenségünk szeretetére szólított fel.

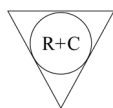
A mai társadalom túlságosan individualistává vált, abban az értelemben, hogy a „*mindenki önmagáért*” szemlélet már kulturális szinten elterjedt. Az utóbbi évtizedekben tapasztalt materializmus, valamint a gazdasági és szociális válság együttes hatására, egyre többen hajlanak arra, hogy kizárólag saját boldogulásukkal foglalkozzanak és közömbösek legyenek mások iránt. Az ilyen hozzáállás eltávolítja egymástól az embereket és hozzájárul a társadalom elembertelenedéséhez. Ehhez jön még az a tény, hogy a kommunikációs eszközök a közvetlen kapcsolatok helyébe léptek, oly módon, hogy már nem igazán szánunk időt arra, hogy közeli hozzátartozóinkkal, szomszédainkkal beszéljünk, miközben azzal



büszkélkedünk, hogy ilyen vagy olyan szociális hálózaton milyen sok (virtuális) barátunk van. Micsoda paradoxon! Tanuljunk meg ismét beszélgetést folytatni fizikailag érintkezve a másikkal, szívtől szívig, sőt lélektől lélekig.

A „*Positio*”-ban a következőt olvashatjuk: „*Azt tapasztaljuk, hogy a leggazdagabb és legszegényebb országok közötti szakadék egyre mélyül. Ugyanezt a jelenséget tapasztalhatjuk minden egyes országon belül a legjobban nélkülözők és a legnagyobb jólétben élők között is.*” Azóta a helyzet nem változott. Egyetlen humanista nem tud megküzdeni ezzel a helyzettel, annál is kevésbé, mivel a szegénység és a nyomorúság nem végzetserű, hanem a természetes erőforrások, valamint a helyi, a regionális, a nemzeti és a világgazdaság termékeinek rossz elosztásából fakad. Más szóval mindez lényegében az emberek egoizmusából és a szolidaritás hiányából fakad. Mégis, akár tudatában vannak ennek, akár nem, túlélésük – ma jobban, mint valaha – azon múlik, hogy képesek-e megosztozni és együttműködni, nem csak emberek egy országon belül, hanem országok egymás között is. Misztikus értelemben azt mondanánk, hogy a globalizáció hatására a karmájuk olyannyira összefonódott, hogy hosszú távon egyetlen nemzet sem prosperálhat úgy, hogy figyelmen kívül hagyja azokat, akik szükségét szenvednek.

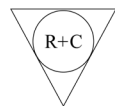
Mivel épp a globalizációra hivatkoztunk, azt gondoljuk, hogy ez egy visszafordíthatatlan folyamat, tehát nem érdemes neki ellenállnunk. Amióta az ember megjelent a Földön, folyamatosan egyre jobban kiterjeszti tevékenységi és kapcsolatai területét, először egyik klánról a másokra, majd egyik faluról a másokra, később egyik városról a másokra, egyik országról a másokra és végül egyik kontinensről a másokra. A közlekedési és kommunikációs eszközök fejlődésével együtt a világ egyetlen országgá vált. Íme egy természetes evolúció, amelynek örülnünk kellene hiszen ez a kölcsönös megértés és a népek közötti béke tere lehetne. Ám ez a folyamat még csak a kezdetén



tart és szembe találja magát a kulturális és gondolkodásmódbeli különbségekkel, a gazdasági és politikai rendszerek eltéréseivel úgy, hogy még tovább fokozza az egyenlőtlenségeket. Mindezt azt gondoljuk, hogy fel kell gyorsítani és humanista irányba vezetni azért, hogy a hatás mindannyiunk javára váljék.

Lépünk tovább egy másik témára: nem az individualizmus a Rózsakeresztesek által elképzelt és remélt humanizmus egyetlen akadály; itt van még az a jelentős terület, amelyet a gépek az ipar gépesítése és robotizálása óta elnyertek. Jóllehet csak annyi lett volna a szerepük, hogy segítsék az embert a legfáradtságosabb és legnehezebb feladatok elvégzésében, végül megtérülési és nyereségességi okokból átvették a helyét. A társadalomnak ez a túlzott gépesítése nemcsak az elembertelenedéshez járult hozzá, hanem a munkanélküliség nevű szociális betegség elterjedéséhez is. Sürgőssé vált tehát az embert visszahelyezni a gépek helyére minden olyan területen, ahol ez lehetséges, és leszámolni azzal a materialista dogmával, amely szerint „*az idő pénz*”.

Az emberek azonban nemcsak vértestvérek, akikben minden rassz keveredik. Ők egyaránt lélektestvérek is, akik ugyanabból a spirituális forrásból az univerzális lélekből származnak. Ami belsőleg megkülönbözteti őket egymástól, az belső fejlettségük szintje, azaz a szint, amelyet isteni természetük tudatosításában értek. Tegyük hozzá, egyetértünk azzal a kijelentéssel, hogy minden egyén annyiszor születik újjá, ahányszor ez szükséges ahhoz, hogy megvalósítsa ezt a tudatosságot és elérje a bölcsesség állapotát, a Földön elérhető legmagasabb szinten. Amennyiben elfogadják ezt az elvet, vagy inkább ezt a törvényt, megértik majd, hogy az emberek között fennálló különbségek érettségüket, lelki mélységüket, felelősségérzetüket és humanizmusukat tekintve lényegében abból ered, hogy egyesek már több inkarnációt megéltek, mint mások. Ebből a szemszögből nézve egyik ember sem magasabb rendű a másiknál; egyszerűen vannak, akik spirituálisabban fejlettebbek.



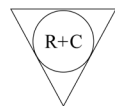
Istenhit hiányában egy humanistának hinnie kell az emberben és abban, hogy képes túlhaladni saját magát azért, hogy kifejezze önmaga legjobb lényét. Tény, hogy amikor az emberiség történetét, illetve aktuális helyzetét tanulmányozzuk, az az érzésünk támadhat, hogy az emberek mélységesen individualisták és hogy arra rendeltettek, hogy gyengeségeikből és hibáikból fakadóan fokozatosan ártsanak önmaguknak. Mégis, a felszín mögött tudatosságuk sokat fejlődött. A világban egyre és egyre többen láznak fel az igazságtalanság és az egyenlőtlenség ellen, állnak ki a háborúk ellen és a béke mellett, utasítják vissza a diktatúrákat és más totalitárius rendszereket, hívnak fel a testvériségre, segítenek a legszegényebbeknek, elköteleződnek a természet védelme mellett, stb. Ha ez így van, azért, mert – ahogyan azt Platon is mondta - lelke indíttatására minden ember törekszik a szépre, jóra és igazra. Egyszerűen arra van szükség, hogy ezt tudatosítsa magában és eszerint cselekedjék.

A történelem folyamán az emberek bizonyították, hogy különleges dolgok véghezvitelére képesek akkor, amikor az emberi természet legnemesebb és legtalálékonyabb mélyéről merítenek. Legyen ez az építészet, a technológia, az irodalom, a tudományok és a művészetek területén vagy éppen egy ország vagy különböző országok polgárai közötti kapcsolatok területén, az emberek számtalan tanúbizonyságát adták okosságnak, kreativitásnak, érzékenységnek, szolidaritásnak és testvéri együttérzésnek. Ez a megállapítás önmagában is megnyugtató, mivel alátámasztja, hogy az ember hajlamos a jóra, és arra, hogy mindannyiunk boldogságáért tegyen. Pontosan ez az oka annak, hogy humanistákká váljunk és higgyünk magunkban.

FELHÍVÁS KÖRNYEZETÜNK VÉDELEMRE

Véleményünk szerint nem lehetünk humanisták anélkül, hogy egyben ne lennénk környezetvédők is. Valóban, hogyan akarhatnánk minden ember javát anélkül, hogy törődnénk annak a bolygónak a megóvásával, amelyen él? Márpedig mindannyian tudjuk, hogy veszélyben van, és hogy ezért az emberiség nagy mértékben felelős: különböző szennyezések, az ökoszisztémák tönkretétele, túlzott erdőirtás, állatfajok kiirtása, stb. Ami az éghajlat felmelegedését illeti a tudósok nagy többsége egyetért abban, hogy az emberi tevékenység ha nem is okozta, de legalábbis nagyban felgyorsította azt, nevezetesen az üvegházhatású gázok révén. Másfelől sok tudós lát kapcsolatot a felmelegedés, és a viharok a legkülönbözőbb természeti katasztrófák számának növekedése, valamint az ezekből fakadó emberi veszteségek és anyagi károk között. Bárhogyan is legyen, nyilvánvaló, hogy amennyiben rövidtávon és világszinten semmit nem teszünk azért, hogy véget vessünk a sok rossznak, amivel bolygónkat sújtjuk, emberek milliárdjai, ha nem az egész emberiség számára válik élehetlenné.

Az ókori civilizációkban a Földet minden élőlény anyjának tekintették és külön kultusza volt, a Földanya kultusza. Napjainkban csak az olyan ősi népcsoportok, mint az ausztrál bennszülöttek, az amazóniai indiánok és az afrikai pigmeusok, hogy csak a legismertebbeket említsük, őrizték meg ezt a hozzáállást. Ami a mai embert illeti, odáig jutott, hogy úgy tekint a Földre, mint a profit forrására, olyannyira, hogy minden ésszerűsége túl és akár a bolygó egészsége rovására kizsákmányolja. Ha bolygónkat említve „egészség”-ről beszélünk, ezt azért tesszük, mivel számunkra egyértelmű, hogy ő is egy élőlény, sőt tudatos élőlény. Ahhoz, hogy meggyőződjunk erről, elegendő arra az életerőre gondolnunk, amely a természetben megmutatkozik és arra az értelemre, amelyet különböző világain (állat- és növényvilágon) keresztül kifejez, nem beszélve szépségéről.

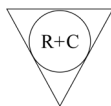


Mindez olyannyira igaz, hogy még egy ateista is hajlik arra, hogy istenítse és a Teremtés mesterművének tartsa.

A tudósok szerint a Föld kb. 4,5 milliárd évvel ezelőtt született, az élet 4 milliárd, az ember pedig három millió évvel ezelőtt jelent meg rajta. De kevesebb, mint 100 év alatt olyan mértékben kihasználtuk, hogy jövője és egyben a miénk is veszélybe került, jövőjéről manapság nemzetközi csúcstalálkozókön tárgyalnak. Sajnos ezek a csúcstalálkozók többnyire elméletiek maradnak, eredményeik pedig olyan kompromisszumos határozatok, amelyek messze nem elegendők a folyamat visszafordításához. Az A.M.O.R.C., hozzá akarván járulni a környezetvédelemhez kapcsolódó tudatosság felébresztéséhez, 2012-ben megjelentetett egy „*Állásfoglalás a spirituális környezetvédelemért*” c. dokumentumot, amelyet felolvastak a brazil szenátusban a riói Föld-csúcstalálkozó során. Hasonló nyilvános eszmecserék számos országban zajlottak, de a kihirdetett határozatok nevetségesek, tekintve a jelen helyzetet és még mindig ütköznek egyesek szociális és gazdasági érdekeivel.

A fejlett országok, ideértve a leggazdagabbakat is úgy váltak azzá, hogy a gazdaságot részesítették előnyben a környezetvédelem kárára. Nyilvánvaló, hogy ha a fejlődő országok ugyanezt az utat követik, amely a túltermelésen és túlfogyasztáson alapszik, azok a környezeti problémák, amelyekkel jelenleg szembesülünk, nagy mértékben növekedni és súlyosbodni fognak. A feltörekvő nemzetek jelenleg sajnos ezt az utat követik, ami érthető, figyelembe véve a példát, amit maguk előtt láttak. A dolgok jelen állása szerint csak reménykedhetünk, hogy mindezek ellenére sikerül szakítaniuk ezzel a rossz gyakorlattal és helyettesíteni azt egy olyan rendszerrel, amely gazdaságot és környezetvédelmet egyaránt figyelembe vesz. Szép és tanulságos lecke lenne az egész emberiség számára.

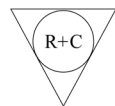
A Rózsakeresztesek nem jámbor álmodozók, akiket csak a lét spirituális oldala foglalkoztat. A szó etimológiai értelmében vett



misztikusok vagyunk, azaz férfiak és nők, akik érdeklődnek az élet misztériumainak tanulmányozása iránt, de tudjuk, hogy idelent kell megvalósítani azt a Paradicsomot, amelyet a vallások a túlvilágra tesznek. Éppen ezért az embereknek meg kell tanulniuk bölcsességgel gazdálkodni a természeti erőforrásokkal és a maguk által előállított termékekkel. Szükségszerű, hogy a gazdaság minden szinten és minden szempontból méltányosan a népek és minden ember javát szolgálja, az ember és a természet tiszteletben tartásával.

Mi tudná az embereket rávenni egy ökológiai szemléletű gazdaság kidolgozására? A félelem attól, hogy a globális felmelegedés vagy az általa okozott természeti katasztrófák áldozatai lesznek? Láthatólag nem, mivel a közönséges halandó hajlamos azt gondolni, hogy ez csak másokkal történhet meg. Addig, amíg személyesen nem érintett és nem szenved tőle, általában megelégszik az áldozatok iránti szánakozással, esetleg részt vesz a javukra szervezett ilyen vagy olyan karitatív akciókban és visszatér élete normális kerékvágásába, azt remélve, hogy ezzel megkíméli magát a hasonló katasztrófáktól. Kellene-e vajon, hogy még sokkal több embert sújtson katasztrófa, leginkább azokat ideértve, akik a fejlett, gazdag országokban élnek, ahhoz, hogy az emberiség végre felismerje a nyilvánvaló igazságot? Annyi bizonyos, hogy Földanyánk nagyon beteg és komoly a kockázata annak, hogy rendkívül nagy számú ember számára válik élehetetlenné.

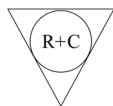
Függetlenül a világban egyre gyakoribb természeti katasztrófák által érintett emberek növekvő számától, meg kell jegyeznünk, hogy egyes tudósok szerint, a várható élettartam, amely a legtöbb országban az utolsó évszázadok során folyamatosan nőtt, immár csökkenni kezdett. Ezzel párhuzamosan a rákos megbetegedések száma erős növekedésnek indult. Miért? Nagyrészt azért, mivel a levegő, amit belélegzünk, a víz, amit iszunk és a táplálék, amit fogyasztunk erőteljesen szennyezettek (nitrátokkal, foszfátokkal,



rovarölőszerekkel, színezőanyagokkal, tartósítószerekkel), ami elkerülhetetlenül szervezeti, sejt- sőt genetikai szintű rendellenességeket okoz. Ha még azt is hozzátesszük, hogy az alkoholfogyasztás, a dohányzás és egyéb drogok fogyasztása exponenciálisan nő, nem lepődhetünk meg azon, hogy az ember egészsége rövidtávon ennyire veszélybe került.

Egy másik jelentős veszély is fenyegeti sokak egészségét: a számítógépek, mobiltelefonok és más elektronikus készülékek által kibocsátott nagy mennyiségű elektromágneses sugárzás. Egyelőre nincs rálátásunk az elektromágneses szennyeződésre, de semmi kétség afelől, hogy ez az oka különféle megbetegedéseknek. Nem akarjuk megkérdőjelezni ezeknek az eszközöknek a hasznosságát, de mindent meg kell tennünk azért, hogy használatuk ne okozhasson különféle betegségeket, ami felveti a gyártók és forgalmazók felelősségét is. Másfelől sok felhasználóból hiányzik a bölcsesség ezek használatához, így saját magukban is kárt okozhatnak. Kimutatták például, hogy az agydaganatok előfordulása jelentősen növekedett a mobiltelefonok megjelenése óta, különösen a fiatalok esetében.

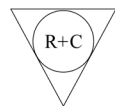
Mindemellett az emberiséget metafizikai szennyezés is érinti: ezek azok a negatív gondolatok, amelyeket az emberek a gyűlölet, a rosszindulat, az intolerancia, a harag, a féltékenység, stb. hatására hoznak létre. Ezek a gondolatok elsősorban azokra hatnak negatívan, akik fenntartják vagy kibocsátják azokat, még akkor is, ha objektíve nincsenek tudatában ennek. Idővel testi vagy pszichés zavarokat okoznak maguknak, amelyek súlyos betegségekhez vezethetnek. Másodsorban (ezek a gondolatok) elárasztják a kollektív tudattalant, negatív vibrációkkal itatják át azt, és így táplálják a gyűlölettel és haraggal teli, rosszindulatú helyzeteket. Ezzel ellentétben minden pozitív gondolat előnyére válik nemcsak annak az embernek, aki azt életre hívta, hanem az emberiség kollektív tudattalanjának is. Tudván ezt a Rózsakeresztesek évszázadok óta szentelik magukat



annak, amit „spirituális alkímia” névvel jelölnek.

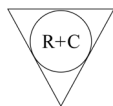
Ahol betegség, ott gyógyszer is van! Noha el kell ismernünk, hogy az orvoslás, csakúgy mint a sebészet is, hatalmasat fejlődött és nagyban hozzájárult az egészség javulásához, ám nem mentes gyengeségektől, sőt tévutaktól sem. Mint az ember tevékenységi területeinek legtöbbszörét, ezt is befolyásolja a pénz, olyannyira, hogy kijelenthetjük: a betegség a nagy orvosi és gyógyszeripari laboratóriumok kereskedelmi alapja. Napjainkban megállapíthatjuk, hogy a gyógyszerek egy nagy része placebo, és semmi más hatásuk nincs, mint az, amelyet tulajdonítunk nekik. Azok közül pedig, amelyek bizonyított terápiás hatással rendelkeznek, némelyeknek súlyos mellékhatásaik vannak. Ugyanez vonatkozik számos oltóanyagra, amelyek közül néhányról tudjuk, hogy hozzájárultak az ember természetes immunrendszerének tönkretételéhez. Még egyszer hangsúlyozzuk azt a tényt, hogy nem utasítjuk el sem az orvoslást, sem a sebészetet, de azt mondani, hogy egyiknek vagy másiknak sincs más célja mint kezelni és gyógyítani, nem lenne más, mint képmutatás.

Legyen szó akár a gyógyítás területéről, akár másról, az embernek a lehető legközelebb kellene maradnia a természethez. Onnantól, hogy eltávolodik tőle, elszakad a természeti törvényektől és saját jóléte ellen tesz. Tudatlanságból, gögből és kapzsiságból fakadóan azonban túlságosan hosszú ideje akarja uralni a természetet, pedig együttműködni kellene vele. Az önelégültségtől elvakulva az emberek elfelejtették, hogy az az értelem, amelyről a természet tanúbizonyságot tesz, végtelenül nagyobb, mint az emberiségé, és hogy erejének gyakorlatilag nincs határa, hacsak nem saját magának állít ilyet. Egészen biztos, hogy a homo sapiens sapiens, amely nevet a tudósok adták fajunknak és ami szó szerinti fordításban azt jelenti: „ember, aki tudja, hogy tud”, még nagyon messze van attól, hogy értené a lényegét: mindent a természetnek köszönhet és nélküle ő maga semmi.



Számunkra a Föld nemcsak egy bolygó, ahol az emberek élnek. Egyúttal spirituális fejlődésük keretében is szolgál, lehetővé téve mindegyiküknek, hogy élő lelkeként tudatosuljanak. Tehát egyszerre földi és égi küldetése is van, ahogyan azt a gondolkodók és filozófusok legbölcsebbjei mindig is tanították. Addig, míg az emberiség nem ébred tudatára ennek az igazságnak és nem cselekszik ennek megfelelően, a jelenleg uralkodó materializmus és individualizmus egyre erőteljesebbé válnak, és velük együtt az emberrel és a természettel szembeni összes negatív következmény is súlyosbodik. Ma sokkal inkább, mint bármikor az ember számára sürgetővé vált helyreállítani azt a hármasságot, amelyet minden ezoterikus tradíció alapjaiban megtalálunk, és amit magának a civilizációnak is át kellene vennie: emberiség-természet-Isten. Mindaddig, amíg ezt nem teszi meg, benntartja magát jelenlegi szenvedésteli állapotában és nem tudja elérni a harmóniának azt az állapotát, amelyről álmodik.

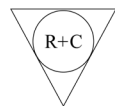
Amint azt tudjuk, a Föld olyan környezet, ahol állatok sokasága él, némelyek vadon, mások házasítva. Márpedig ők is rendelkeznek lélekkel, a legfejlettebbek egyéni, a kevésbé fejlettek kollektív lélekkel. Valójában minden élőlényt az univerzális lélek és a hozzá tartozó tudat irányít. Ily módon mindegyikük – függően a helytől, amit a életről elfoglal és a szervezettől, amellyel rendelkezik - alacsonyabb vagy magasabb fokon képviseli ezt a Lelket és Tudatot. Éppen ezért nincsenek ugyanazon az tudásbeli és érzékenységi szinten. Akárhogy is áll a dolog, nincs sem üresség, sem határ a természet rendjei között, mivel mindet ugyanaz az életerő mozgatja, és ugyanabban a folyamatban vesznek részt, a kozmikus evolúció folyamatában, ahogyan az bolygónkon megmutatkozik. Minden bizonnyal az emberi faj a legelőrehaladottabb ebben a folyamatban, de ez semmire sem jogosítja fel őt a többiekkel szemben; sőt, inkább feladatokat ró rá.



KONKLÚZIÓ

Ezek tehát azok a gondolatok, amelyeket meg szerettünk volna osztani az „*Appellatio*”-n keresztül. Azt gondoljuk, rendkívül sürgős, hogy spirituális, humanista és környezetvédő irányt adjunk individuális és közösségi életmódunknak. De ha egy magasabb prioritást kellene megneveznünk, az a környezetvédelem lenne. Valójában ha az emberiségnek sikerülne is tartósan megoldania a felmerülő szociális és gazdasági problémákat, de ezzel párhuzamosan a Föld élhetlenné vagy nehezen élhetővé válna a lakosok nagy többségének számára, akkor mi értelme lenne élni és mi öröm lenne az ilyen életben? Ebben nagy felelősségük van azoknak, akik kormányozzák az országokat és nemzeteket, abban az értelemben, hogy lehetőségük van döntéseket hozni és ezeket a döntéseket megvalósítani. De ha az emberek érdektelenek a környezetvédelem iránt, és saját szintjükön nem tesznek semmit annak megóvásáért, akkor nyilvánvalóan a helyzet továbbra is ilyen marad és a következő generáció olyan bolygót örököl, ami csak árnyéka annak, amilyen volt.

Másodsorban, és ez lehet, hogy meglepi önöket, a humanizmus és nem a spiritualitás, amire hangsúlyt kell fektetnünk. Az embert a természet tiszteletben tartásával a társadalmi élet középpontjába helyezni, kivétel nélkül mindenki számára csak jólétet és boldogságot hozhat. Ez azt feltételezi, hogy minden emberben saját magunk kivételését látjuk, túl a különbségeken és eltéréseken. Nehéz vállalkozás, mivel mindenkinek van egója, amely hajlamos őt individualistává tenni és arra bírja, hogy mindenekelőtt saját magával, rokonaival és egyéb hozzátartozóival foglalkozzon. Szélsőséges esetben ez az énközpontúság vagy egoizmus okozza a diszkriminációt, a szegregációt, megosztottságot, szembenállást, kirekesztést és az egyének közötti más elutasító viselkedéseket. Ezzel ellentétben a humanizmus a tolerancia, az egyenlőség, a nagylelkűség, az empátia, vagyis a testvériség szinonimája. Azon a gondolaton alapszik, mely szerint minden ember ugyanannak a világnak a polgára.



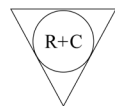
Annak a szükségessége, hogy környezetvédők legyünk viszonylag egyértelmű, ha figyelembe vesszük bolygónk állapotát. Ugyanígy, minden kellően érzékeny és értelmes ember megérti, miért jó humanistának lenni, még ha ő maga nem is az. Ezzel szemben nincsen semmilyen egyértelmű objektív ok arra, hogy spiritualisták legyünk, annál is inkább, mivel lehetetlen bizonyítani a lélek vagy Isten létét, még abban az értelemben is, ahogyan a Rózsakeresztesek tekintenek rá. Ugyanígy, noha számunkra a spiritualitás nélkülözhetetlennek tűnik ahhoz, hogy boldogok legyünk és hogy az életünk kiteljesedjen, megértjük, hogy valaki ateista is lehet. Ezzel együtt számunkra nyilvánvaló, hogy a világmindenség, a Föld és az emberiség semmit sem a véletlennek köszönhet, és hogy mindannyian részei egy transzcendentális, hogy ne mondjuk, isteni tervnek. Pontosán ezért vagyunk képesek tanulmányozni a Teremtést és elmélkedni a létezés mély értelméről. Egyszerre vagyunk színészei és nézői a kozmoszban és a bolygónkon megmutatkozó kozmikus evolúciónak.

Lehetséges-e, hogy ön környezetvédő, humanista, de nem spiritualista? Hacsak nem mélységesen materialista, akkor ez azt jelenti, hogy az istenhitet leszámítva ön hisz a természetben és az emberben, ami egyszerre tiszteletre és dicséretre méltó. Márpedig különbséget teszünk materialista és ateista között. Általánosságban az első számára az anyagi javak birtoklása az élet értelme, gyakran a természet kárára és anélkül, hogy másokkal törődne. Ami a másodikat illeti, ő az idő nagy részében egy olyan hívő, aki nem ismeri vagy elvesztette a szó vallási értelemben vett hitét. Bárhogy is legyen, azt gondoljuk, hogy a spiritualitás (és nem a vallásosság) már önmagában hordozza a humanizmust és a környezetvédelmet, mivel – ahogyan az fentebb kifejtettük -, ez (a spiritualitás) az isteni törvények, vagyis a természeti, univerzális és spirituális törvények ismeretén alapszik. Márpedig bárki, aki ezt a tudást keresi, akkor is, ha még nem sajátította el, természeténél fogva idealista.

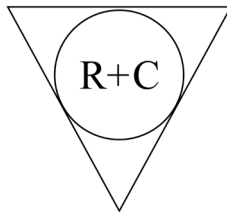
Az antropológusok szerint a „*modern*” emberiség kb. 200 ezer évvel ezelőtt jelent meg. Egy emberélethez hasonlítva eléggé idősnek tűnhet. Ám az evolúciós ciklusok felől nézve éppen serdülőkorban van, annak minden jellegzetességével: keresi saját identitását, igyekszik megismerni sorsát, tanúbizonyságot tesz nemtörődömségről, sőt bűnös közömbösségről, halhatatlannak hiszi magát, túlzásokban él, nem hisz az értelemben és kigúnyolja a józan észet. Ez a fejlődési szakasz az összes nehézségével, megpróbáltatásával és bukásával, de ugyanakkor elégedettséggel, sikerekkel és reményekkel együtt, egy szükségszerű átmenet, amely lehetővé teszi a növekedést, az érettebbé válást, a kibontakozást és végül a kiteljesedést, azaz anyagi és spirituális téren történő megvalósulást. Azonban ahhoz, hogy ezt elérje, felnőtté kell válnia.

Végezetül az előzőek figyelembevételével soha máskor nem kívántuk jobban, hogy az emberiség egy spiritualista, humanista és környezetvédő irányt vegyen azért, hogy újjászülessen és átadja helyét a minden tekintetben megújult „*új emberiség*”-nek. A 17. századi Rózsakeresztesek már szorgalmazták ezt a megújulást a „*Fama Fraternitatis*”-ban. A kor vallásos, politikai és gazdasági konzervativizmusa elutasította azt, így ezt az előretekintő felhívást csak néhány szabad gondolkodó hallotta meg. Tekintve a világ jelenlegi helyzetét, hasznosnak és szükségszerűnek tűnt számunkra ezt a felhívást megújítani, remélve, hogy ezúttal a többség által kedvező visszhangra talál.

Így rendeltessék!



Lezárva 2014. január 6-án,



a 3366. Rózsakeresztes évben.

